

ฟ้าโพเสน

ม.มธุการี

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ฝ่าไฟฝัน • ม.ม.ธฤการี

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก : ศรีวรรณ อรรถวิภักษ์

ราคา : ๑๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ม.ม.ธฤการี.

ฝ่าไฟฝัน.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๒.

๒๐๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-672-5

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชัญ ศรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยศค์ คงใจ สุพรรณษา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๗๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

พี่น้องสองหนุ่มสามสาวเลือดเดียวกัน แต่หัวใจการเมืองคนละดวง ฮึดฮัดใส่กัน จนสงครามกลางบ้านแทบระเบิด เรื่องยุ่งๆ นี้พันกันนิ้วเนี่ยไปกับตระกูลของ 'ไกลตา' สาวสวย ที่ทั้งอา (สาวหล่อ) กับพ่อแท้ๆ ก็ฝึกฝึจะบริหารบ้านเมืองกันคนละแบบ อย่างไม่วิพากษ์กันเสียด้วย

พลพรรคทั้งสี่คือเซน ไกลตา ชนา และพลาตี ผันไฟและมีไฟในใจของตน ร่วมกันอย่างชนิดไม่ได้ตั้งใจ ก่อตั้งพรรคการเมืองใหม่ขึ้นมา... ชื่อพรรคเสรีพิโรธ ด้วยอุดมการณ์ที่แปลกแต่จริง และเป้าหมายตั้งมั่นอยู่ที่ประโยชน์สุขของมวลชน มีนโยบายเป็นไปตามแบบฉบับของตัวเอง ไอเดียของพรรคนี้ ทั้งแปลกและทั้งริ้ว แต่หัวหน้าพรรคบอกว่า หากมันเป็นจริงขึ้นมาได้เมื่อไหร่ สงครามก็จะไม่เกิด และโลกเราย่อมจะน่าอยู่กว่าเดิม... อย่างแน่นอน!

ฝ่าไฟฝัน

ม. มธุการี

เสียงฝนตกกระทบกระจกหน้าต่างในห้องนอนตั้งแต่ตอนรุ่งสางจนเขนต้องลุกมาความหาที่อุดหูยัดใส่หูทั้งสองข้าง ก่อนที่จะล้มตัวลงนอนต่อ เขาเป็นคนนอนยากมาแต่ไหนแต่ไร ขนาดเสียงมดเดินกลางดึกเขาก็อาจจะยังได้ยินประสาทไวขนาดรับคลื่นความถี่สูงจากนอกโลกได้ถ้าจะตั้งใจฟังกันจริงๆ ตั้งทำจะหลับต่อแต่คราวนี้ได้ยินเสียงกีตาร์ดังกระหึ่มมาจากห้องของพี่ชาย มันก็โหมงกี้ยามแล้วนี่และชนาก็ตื่นมาเล่นกีตาร์รบกวนชาวบ้าน หยิตามองนาฬิกา ก็เห็นบอกเวลาเกือบแปดโมงเช้า ไม่ใช่รุ่งสางอย่างที่เขาคิด แปดโมงเช้าเข้าไปแล้วแต่ไม่มีแสงสว่างใดๆ เล็ดลอดผ่านเข้ามาให้เห็นแม้แต่นิดเดียว...

ตั้งทำจะหลับต่อ มันเป็นเช้าวันอาทิตย์ที่เขาไม่ต้องไปทำงาน สาเหตุง่ายๆ ก็เพราะเพิ่งเรียนจบมาและยังหางานทำไม่ได้ เช่นเดียวกับพี่ชายที่ตกงานมาเป็นแรมเดือน ชนาเคยทำงานที่ภัตตาคารแห่งหนึ่งหลังเรียนจบเป็นเซฟมาใหม่ๆ ทำได้ไม่กี่เดือนก็ลาออก เพราะไม่ถูกกับผู้ร่วมงาน เรื่องไม่ทนงานต้องยกให้ฝ่ายนั้น สมัยเรียนเคยไปทำงานเสิร์ฟ วันเดียวก็ต้องออกเพราะเอากาแฟสาดหัวลูกค้า ความใจร้อนขี้โมโหของชนาทำให้เขาคดกลัวไม่ได้ว่าสักวันอาจะเอาปืนไปเที่ยวได้ไต่ยิงใครต่อใครตามข่าวที่เห็นกันเกลื่อนกลาดที่นี่...

เขากับพี่ชายถูกส่งมาเรียนที่อเมริกาตั้งแต่ชั้นอนุบาล ตอนนั้นพ่อเป็นนักบิน และอพยพมาตั้งถิ่นฐานที่ซานฟรานซิสโก มันเป็นเวลาว่ายี่สิบปีแห่งการมาตั้งรกรากที่นี่ จนแม่ตายพ่อจึงย้ายกลับไปอยู่เมืองไทยตอนเกษียณอายุ ที่บ้านสามห้องนอนหลังนี้ให้เขาอยู่กับพี่ชายสองคนอย่างแสนสบาย บ้านไม่ต้องเช่า ข้าวอาจะยังต้องซื้อกินอยู่ เพราะปลูกยังไม่ได้ น้ำไฟช่วยกันจ่ายหารสอง อาหารแยกกันซื้อกินเพราะไม่เคยกินอะไรเหมือนกันอยู่แล้ว ชนาเป็นคนจู้จี้เรื่องอาหารการกินจนจะทำให้เขากลายเป็นโรคประสาทตาม

อาจจะความที่ฝ่ายนั้นแพ้โน่นแพ้นี้มาตั้งแต่เด็กและกินไม่ได้แม้กระทั่งนมวัว กินถั่วลิสงคราใดเป็นต้องหืดขึ้นคอ แพ้ไปถึงข้าวสารที่ผ่านการขัดสีมาแล้ว อย่างข้าวสะอาด ขนาดต้องแยกซื้อคนละคระสอบ ไม่เคยแม้แต่ครั้งเดียวที่เข้ากับพี่ชายจะกินข้าวหม้อเดียวกันเยี่ยงครอบครัวอื่นทั้งหลาย

เสียงกีตาร์ดังแรงกว่าเดิมขนาดที่อุดหูชั้นดีก็ยังไม่อยู่ เอ๋อมมือ เหวี่ยงกำปั้นไปที่ผนังห้องดังโครมสนั่นและทำให้เสียงนั้นเงียบไปได้ การสื่อสารชนิดเดียวที่เห็นผลมากที่สุด...

ตั้งท่าจะหลับต่อ รอบนี้ได้ยินเสียงต้ำน้ำพริกดังมาจากในครัว มันตั้ง ยาวนานจนเขาหายว่อง ตามมาด้วยกลิ่นผัดพริกแกงทะเลหูลงผาห้องชวน ให้สลัก เลิกนอนได้ เซนลุกพรวดพราดเข้าห้องน้ำและไอ้อ้อยู่ในนั้นเป็น ชั่วโมง สถานที่อีกแห่งที่เขามีความเป็นส่วนตัวมากที่สุด บ้านสามห้องนอน สองห้องน้ำและน่าจะมีสองครัว เพื่อจะได้ไม่ต้องกระทบกระทั่งกันในเรื่อง อาหารการกิน

เริ่มสงสัยว่าเขาจะต้องอยู่ร่วมบ้านกับพี่ชายไปอีกนานแค่ไหนกันนี้ ไม่มี วิ่วแว่วว่าใครจะมีแฟนและย้ายหนีออกไปก่อน อายุห่างกันแค่ปีเดียวแต่เข้ากับ พี่ชายห่างไกลกันในทุกสิ่งทุกอย่างเลยก็ว่าได้ ถึงขนาดบ้านต้องมีกุญแจคือ คุยกันให้น้อยคำและไม่คุยกันเรื่องการเมืองกับศาสนา ชนานับถือศาสนา คริสต์และอยู่พรรคีพบลีกัน ในขณะที่เขาเป็นพุทธแท้และอยู่พรรคเดโมแครต เคยทะเลาะกันจนเกือบเผาบ้านมาแล้วเรื่องเกี่ยวกับการเมือง เหมือนยิ่งโตก็ ยิ่งแตกแยก ยิ่งแก้ยิ่งเดินกันคนละถนน เขากับพี่ชายเคยรักใคร่กันมากกว่า นี้ในวัยเด็กอันแสนบริสุทธิ์

ส่องกระจกมองเงาตัวเองในกระจกหลังอาบน้ำเสร็จ ผมยาวเคลียไหล่ เพราะไม่เคยตัดเลยเป็นเวลาแรมเดือน รีบเอาหนึ่งยางมารัดเอาไว้ลวกๆ ความหอมสูงและหุ่นคล้ายผู้หญิงทำให้เกิดการสำคัญผิดมาแล้วหลายครั้งหลาย ครา อาจจะต้องเข้าฟิตเนสและเล่นกล้ามให้หนักหนากว่าเดิม เรื่องเล่นกล้าม จนปิ้งอกต้องยกให้พี่ชาย ชนابقาเอ็กเซอร์ไซส์ และเป็นสมาชิกที่ยิมตั้งแต่ วัยรุ่น ฝ่ายนั้นดูจะพยายามทำตัวให้สมบูรณ์แบบในเกือบจะทุกเรื่องเอาเลย

ก็ว่าได้ เท่านั้นยังไม่พอ ยังพยายามลากเขาให้เดินตามรอยจนเกิดการปะทะ เตือดก็หลายต่อหลายครั้ง

เสียงผัดอาหารดังโฉบฉ่าง ตามติดมาด้วยกลิ่นอาหารชวนใจชวนให้น้ำลายไหล เรื่องทำกับข้าวอร่อยต้องยกให้พี่ชายอีกเช่นกัน ชนามีวิธีการทำอาหารที่ไม่เหมือนใคร ทำได้หมดไม่ว่าเป็นอาหารไทย จีน ฝรั่งเศส มีสูตรพิเศษของตัวเองขนาดพ่อครัวมือฉมังยังต้องชิตซ้ามาแล้ว คิดถึงขั้นจะเปิดร้านอาหาร เพียงแต่ยังรอรอเงินทุน ตอนนั้นเขาก็ได้แต่ภาวนาให้ฝ่ายนั้นไปตกถึงข้าวสารแม่ข่ายที่ไหนสักคน จะได้ย้ายออกไปเร็ว ๆ

เดินตามกลิ่นอาหารไปถึงในครัวก็พบพี่ชายกำลังตักอาหารใส่กล่องอย่างดี จากนั้นก็เตรียมหาถุงใส่

“อ้าว จะเอาไปไหนล่ะนั้น” ถามอย่างตลกใจ “ว่าจะออกมากิน กำลังหิวๆ”

“จะเอาไปวัดไทย หิวเดียวตามไปกินด้วยกันที่โน่น จะได้ไปสะเดาะเคราะห์กับหลวงพี่ที่วัด พักนี้ช่วยหางานไม่ได้”

“เป็นคริสต์ทำไมไหว้พระ” เซนแกลิ่งเหน็บ “ไม่มีใครที่ไหนเขาทำกัน”

“กำลังหิวมันดีใจ เวลาหิวมันดีใจต่อไม้ก็ยิ่งต้องไหว้ เมื่อโชคจะมา”

“เออ ถ้างั้นเอาด้วย ว่าแต่รดน้ำมนต์กะหลวงพี่นี่จนหัวจะล้านอยู่แล้วนะ ไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นมาเลย”

“หลวงพี่องค์นี้อาจจะหนุ่มเกินไป ไปเที่ยวนี้อาจจะเจอองค์ที่เหี่ยวหน่อยเออเนะ เสี่ยงดวง ถ้าไปรอบนี้ไม่ได้เรื่องเราเปลี่ยนวัด เห็นว่ามีวัดพราหมณ์อยู่ใกล้ๆ”

“เออ ดีเหมือนกัน ไม่ได้ไปไหว้พระพรหมนานแล้ว”

ช่วยกันหอบอาหารไปใส่รถ ชนาลือเลือกเอารถเขา ตัวเองจะได้ประหยัดน้ำมัน เรื่องเอาเปรียบต้องยกให้พี่ชาย

กระแทกตัวเข้านั่งประจำที่คนขับ มีขนาดตามติดมานั่งข้างๆ วางถุงใส่อาหารเข้าเบาะหลัง

“หัดล้างรถซะมั่ง รีว่าจะรอดฝนตกเที่ยวหน้า พระเจ้าไม่ได้มีฝนเอาไว้

ล้างรถนะแก” ซนาบ่นตามฟอร์ม

“ใครเขาล้างกันบ่อยๆ แคंपีละหนักก็เกินพอ”

“รถมันก็เหมือนคน มันมีซีโคล ต้องอาบอบนวดกันเข้าเย็น” ซนาว่า
“นั่นพูดถึงเมียรึวาร์ล”

“มันต่างกันตรงไหน คุณค่าทางความรู้สึกก็เหมือนๆ กัน ที่เขาว่ามี
สองอย่างที่ห้ามขอยืมกัน นั่นคือเมียกะรถ”

เซนร้องเฮ้อขณะขับรถเรื่อยไปตามท้องถนนที่แออัดไปด้วยยวดยาน
ประชดถามไปว่า

“สงสัยแอบไปอาบอบนวดบ่อย ย่านนี้เปิดกันให้เอิกเกริก”

“ไม่น่ารู้ทัน”

“รดน้ำมนต์รอบนี้ต้องขอแฟนซักกะคน...” เซนว่า

“ของานก่อนดีกว่ามะ ไม่มึงงานจะไปจีบใครเขาได้ นอกเสียจากจะไป
ตกลังข้าวสารใครเขาเข้า”

“กำลังแข่งอยู่พอดี ไม่งั้นหมดสิทธิ์แยกบ้าน” เซนประชด

“ทั้งว่่า นี่ก็แข่งให้แกแยกไปเร็วๆ เหมือนกัน แต่ก็อย่างว่่า มีถึงข้าว-
สารที่ไหนจะงใ้ให้ใครตกลงไปง่่ายๆ ยิงสาวสวยๆ นะ เขาก็คงจ้องมองหาถึง
ข้าวสารอยู่เหมือนกัน นอกเสียจากเราจะหลอกให้เนียนว่่าเราคือถึงข้าวขนาด
ใหญ่”

“อย่างนั้นมันจะได้รักแท้ะไร”

“เอาไปทำไมรักแท้ มันกินได้หรือรักแท้ นั้นคนนึ่งละที่ไม่เคยแสวงหา
รักแท้ ยุคนั้นมันยุคมันที่ทอล์ก มิวแต่หลงยุคเดี่ยวก็เลยไม่ได้พูดได้เกิด หา
เมียทั้งที่มันต้องหาเมียรววย เมียไม่รววยไปไกลง”

“รววยแต่ไม่มีรักเอาไปทำไม” เซนยังเถียงต่อ

“สมัยนี้มันไม่มีแล้วฟามรัก แกกะฉันมาพั่นกันก็ได้ ว่่าระหว่างตกล
หลุมรักกะตกลุมถึงข้าวสารใครจะมาวินก่อนใคร”

“อย่าทำนะ ว่่าแต่ชนะแล้วได้ะไร”

“ได้ย้ายออกไปง”

“เอา รอมานานแล้วเหมือนกัน”

“นั่นเริ่มแต่วันนี้เลย ใครได้แฟนก่อนต้องย้ายออกทันที”

อะไรจะเข้าล็อกได้เท่านี้คงไม่มีอีกแล้ว...เซนนึกครีမ်ในใจ มีโปรเจกต์ใหม่ผ่านเข้ามา นั่นคือเรื่องหาแฟนให้ได้ก่อนจะฆ่ากันตายไปเสียก่อน มันอาจจะถึงเวลาแล้วก็ได้สำหรับการสร้างเนื้อสร้างตัวและแยกทางเดินกับพี่ชายคนเดียวเสียที ก่อนที่จะแก่ตายไปด้วยกัน

ไปถึงวัดจวนได้เวลาพระฉันเพลและชนากีรีบเอาอาหารเข้าไปให้แม่ครัว ส่วนเซนเสียงเข้าวัดทำบุญ หยอดเหรียญที่ชนมาด้วยใส่กล่องที่เรียงรายเต็มไปหมดจนน่ายกหนี เสียงหลงพี่คนเดิมนั่งคุยกับสีกาดังกะหญิงกะหนึ่งจนต้องหลบมุมข้างเสาเงี่ยหูฟัง มีสาวแต่งชุดไทยสีชมพูนั่งพับเพียบเรียบร้อยแค่เห็นด้านหลังที่อ่อนแออรชรก็พานให้นึกอยากเห็นด้านหน้า ผมยาวสลวยจรดกลางหลังบอกให้รู้ว่ายังไม่แก่แน่นอน ไหนจะเสียงหวานในสตอบโต้กับหลงพี่นั่นอีก แค่เห็นตัววับๆหลังแวนของหลงพี่หนุ่ม ก็ยังแน่ใจว่าเดาไม่ผิดแน่ อาจจะได้เวลาตะบะแตกก็คราวนี้เอง

“ถ้าน้องไกลตาจะย้ายมาเป็นการถาวรผมก็อยากแนะนำให้มาสอนพิเศษทางด้านภาษาที่นี่ เด็กไม่รู้ภาษาไทยมีมากนะคุณโยม”

“ตาเหมือนกันคะ”

“ฮ่าวแล้วกัน”

เซนกลั้นหัวเราะคนเดียวจนหน้าเขี้ยว ฟังหลงพี่ออกแรงลุ้นต่อ

“เห็นคุณพ่อว่ามีความสามารถพิเศษ ไปเรียนต่อโรมามังล่ะที่โน่น”

“ตาเรียนเป็นเซฟมาคะ”

“งั้นดีเลย วัดยิ่งต้องการแม่ครัว คนตะกละมาวัดนี้เยอะจะได้เรียนวิชาชีพกับโยม”

“สอนที่วัดนี้หรือคะ”

“ก็ที่วัดนี้แหละ วันอาทิตย์คนมาทำบุญกันเยอะแยะ จะได้หาเสียงให้คุณพ่อไปด้วย คิดว่าจะได้เป็นส.ส. อีกสมัยนึงแน่ๆ”

เซนหูฟังแค่ได้ยิน ลูกสาวนักการเมือง...

เสียงสาวตอบโต้ แผลวเบาแทบไม่ได้ยิน อะไรก็ไม่ร้ายเท่าแหวตาของ
หลงพีที่แทบจะกลนออกมานอกแว่น...

ใครคนหนึ่งคลานสี่ขาเร็วๆ เข้ามาในกุฏิและตรงรี่เข้าไปกราบหลงพี
ชานั่นเอง พี่ชายไม่ทันเห็นเขาที่นั่งแอบข้างเสา ได้ยินเสียงหลงพีแนะนำ
ให้คนทั้งคู่รู้จักกัน เขาเห็นตาพี่ชายที่กลนออกมาแทบไม่ต่างอะไรกับนักกับ
หลงพี

เซนรีบหลบออกจากที่นั่นก่อนและแหวซื่อไถ่อย่างสัปดาห์ที่ร้านขาประจำ
ป้าคนขายพอเห็นเขาเข้าก็จำได้ โวยวายถาม

“อ้าว มาคนเดียว พี่ชายไม่มาด้วยหรือคุณ”

“เดี๋ยวตามมาทีหลัง ขอครกแรกก่อนปีกำลังหิว”

“จะเอาอะไรดีวันนี้ มีตำลาวไทยญวนมอญเขมรพม่าแยงก็โกโฮม”

“ขอตำไทยคับป้า ว่าแต่ตำแยงก็มันป็นใจ”

“ใส่กัญชาอีกกำมือแทนพริก กำไรดีมากนะ จะลองมะ”

“ครี้อป้ามีกัญชาไว้ในครอบครอง”

“ถูกกฎหมายชะอย่าง ปลุกเองขายเองสูบเอง ผัวป้างอยู่ติดบ้าน ไล่
เมียไปหาเงิน อย่าเป็นนั่นนั่นงั้นตอนมีเมีย เพื่อนีกอยากจะมีเมียขึ้นมา
มั่ง”

“เมียไรป้า ผัว...” เซนแกล้งค้ำนและป้าก็มองหน้า

“ไม่รู้ งง เอาให้แน่ ผู้ชายมันก็ต้องมีเมียอะดิ” ป้ามองค้อนให้

“ไม่งั้นเขาจะเรียกสาวหล่อ...นั่นคือผ่านการผ่าตัดมาเรียบร้อยแล้วและ
มีสถานะเป็นชายจริง ผ่านการพิสูจน์มาแล้วจากกรมตาทานตอนไปจับใบแดง
ใบดำ”

“มีแต่คนเขาหนีทหารกัน รายนี้ถึงขั้นผ่าตัดสมยอม” ป้ามองค้อน

“พลเมืองดีคะป้า เอาตำเข้าไป หิว”

“พริกก็เม็ดดีคะคุณสาวหล่อ” ป้าเตรียมเครื่องปรุง

“พริกสามถั่วลิสงสิบ”

“นำชื่อเลขท้ายสองตัวนะ” ป้าลงมือตำโป๊กๆ ดังสนั่น “มะนาวก็

ชั่น...”

“มะนาวสามน้ำตาลี่”

“ทำไมกินหวาน ผู้ชายไม่น่ากินหวาน” รอบนี้มองสำรวจเขาหัวจรดเท้า

“ผมสาวหล่อป่า ก็บอกไปเมื่อกี้ ว่า...” เซนแกลิ่งโกหกอีกรอบ

“ฮ้า” ป้าร้องลั่น มองเขาอีกหลายรอบ “นี่กว่าล้อเล่นกัน มีน้ำตาลี่คมกริบ หาแฟนได้ยัง”

“กำลังหาไง ป้ามีลูกสาวสวยมั่งปะ”

“ไอ้ย สมัยนี้มันเป็นอะไรกันไปหมดแล้ว” ป้าบ่นอุบ “เป็นผู้หญิงดีจไม่ชอบ”

“มันดีตรงไหนป้า” เซนแกลิ่งถาม

“แต่ก็ได้สินสอดไง หยาก็ได้ค่าเลี้ยงดู ตายก็ได้เงินประกัน หมายถึงถ้าไม่ถูกผิวเหยียบตายซะก่อน”

“คางเหลืองตายก่อนป้า อยู่กับแฟนผู้หญิงตบตีกันยังสมน้ำสมเนื้อ หนูไม่เอาคน”

“ผิวป่าไม่เห็นมาตบตีอะไรป้า”

“ก็หุ่่นป่ายังกะนางพันธุรัตน์ ใครจะอยากแลกด้วย เอ้าเสรีจรัยยังหิวใจแทบขาดแล้ว อย่าลืมหักจิมด้วยนะ”

ป้ากำฝักหลายชนิดโปะข้างจานและรับเงินไปด้วย ตะโกนไล่หลังว่า

“น่าเสียดายกลายเป็นสาวหล่อไปเสียได้ ไอ้เรายังมีลูกสาวสวย แล้วบอกให้พี่ชายมาอุดหนุนมั่งนะหนู”

เซนกลั่นหัวเราะและหาที่นั่งกิน ท่าทางแจะเชื่อเขาจริงๆ จังๆ เสียด้วยในยุคสาวหล่อครองโลกเช่นเดียวกับหนุ่มสวย เล่นเอาเขาเองก็ต้องระแวดระวังตัวให้จงหนักเวลาจีบสาว สมัยนี้ใครว่ามันง่าย ในยุคที่ชายหญิงเล่นแปลงเพศกันเป็นว่าเล่นไม่ต่างอะไรกับการเปลี่ยนเสื้อผ้า

ไม่มีวีแววว่าพี่ชายจะออกมาจากกุฏิง่ายๆ เห็นทีจะเจอกับถึงข้าวสารใบใหญ่ที่ปลัดหลงเข้ามาในวัด ก็เพิ่งทำพนันกันมาหยกๆ

นั่งกินจนเกือบหมดชนาก็ก็น้ำตาตื้นเข้ามาหา

“โห ตามหาแทบแย่ มาแอบกินคนเดียว” ทรวดตัวนั่งว่องไวตรงข้ามกับเขา กระซิบต่อว่า “ชาวดีวะ”

“ชาวดีอะไร ถึงซัดตกลงมาถูกหัวรีว่าอะไร”

“โหย แข่งแน่ไอ้หมอนี้ ถึงข้าวสาร ใครว่าถึงซี้” กระซิบกระซาบต่อ “รู้จักส.ส. ดนัย รุ่งเรื่องบริพัตรไหม มหาเศรษฐีล้านล้านคนนั้นนะ ที่ตั้งระเบิดไปทั่วคาบสมุทรอินโดจีนอยู่ ณ เวลานั้น”

“หัวล้านๆ คนนั้นนะเธอ”

“นั่นแหละ ลูกสาวคนเล็กเพิ่งย้ายมาจากกวอชิงตัน หลวงพี่แนะนำให้รู้จัก สวยจนนางงามจักรวาลอายุ ซ็อน้องไกลตา เพิ่งไปส่งเขาที่รถเมื่ออีกซัปดาห์อีร์สีแดงมาเลย ทั้งสวยทั้งรวยว่างั้นเหอะ นี่แลกเปลี่ยนกันมาเรียบร้อย นัดเจอกันอาทิตย์หน้า เพราะเขาจะมาสอนทำอาหารที่นี่ เป็นเซฟเหมือนฉันซะอีก อะไรจะเข้าล็อกขนาดนี้คงมีอีกแล้ว”

“งั้นก็ดีอะดิ จะได้เรียนด้วยคน”

“เขาสอนคน ไม่ใช่ควาย” พี่ชายตวาด

“ทำไม กลัวไอ้จะจับ” เซนแกล้งพูด

“ห้ามนะเว้ยคนนี่ ไหนว่าไม่สนถึงข้าวสาร” ชนาโว้ยวายลั่น

“เกิดข้าวสารมาบั่นใจให้คนรูปหล่อหยิ่งฉัน อย่าลืมนะว่าฉันหล่อกว่าแกแยะ เท่าที่ชาวเสียงป๊าๆ แถวนี”

“แต่เรื่องหุ่นนักกล้ามเกกกินฉันไม่ลงแน่ขอบอก”

“ให้สาวเจ้าของถังตัดดินเองไม่ดีหรือ แต่ว่าไปแล้วฉันอาจไม่สนใจถึงไบ่นี้ก็ได้นะ เพราะผู้หญิงรวยส่วนใหญ่จะไม่ค่อยจะมีหัวใจให้ใครหรอก ไม่เชื่อดูไป ไม่อยากเห็นมานั่งอกหักอกเหี่ยวที่หลัง”

“ฉันจะต้องมาเตือนร้อนอะไรในเมื่อคนอย่างฉันไม่เคยสนใจอยากได้หัวใจของใครอยู่แล้ว ไม่เหมือนแกนี่”

“อีกอย่างมีอะไรไปทัดเทียมเขาได้ ยังตงงานอยู่เลย พูหญิงสมัยนี้ถ้าไม่รวยก็ไม่มีใครเขาแลหรงกะขอบอก”

“รวบมัยรวบก็บอกเขาไปแล้วว่าพ่อมีเหมืองอยู่ปักซีได้”

“นั่นมันเหมืองปุ้ และเหมืองก็ถล่มทลายนับร้อยปีมาแล้ว”

“ใครจะรู้ล่ะ เออน่า เตียวตีเอง จีบติดมัยติดอาทิศย์หน้ารู้กัน แก่อยามาตั้งตัวเป็นกองขัดเป็นใช้ได้ ว่าแต่เตียวขอสัมตำป่าแกสักจาน หิวแล้ว”

“เอาไปอย่างมาเผื่อด้วย” เซนร้องสั่งตามหลัง ต้องรีบล้มทับตอนพี่ชายกำลังอารมณ์ดี ท่าทางจะจริงจังกับเหยื่อรายใหม่ไม่น้อย แค่ว่าเขารวชนาก็พร้อมที่จะกระโดดลงถึงโดยไม่แยะแล้วเขาจะดีหรือไม่ดี ช่างต่างจากเขาเสียนักหนา ที่จะดูนางทั้งที่ต้องดูไปถึงปุ้ย่าตาทวดนั่นเลย

เสียงชนาบอกบทกำกับการปรุงสัมตำดั่งมาถึย

“พริกต้องเด็ดขั้วด้วยสิป้า อะไรใส่ทั้งกระถางเลย แล้วกระเทียมกลีบนั้นยังมีเปลือกอยู่เลย...”

“เค้าต้องตำหยาบๆ ยั้งี้ จะได้ถึงรสชาติ จะเอาสัมตำลาวไม่ใช่ระอะ”
“แล้วปลาร้าก็ต้องล่อทั้งก้างยังเงี้ยนะเธอ”

“เนี่ยระะของแท้ มะนาวก็ใส่ทั้งเปลือกยั้งี้เลยแซ่บอีหลี”

เสียงป้าโขลกไปกุกๆ ตามมาด้วยเสียงชนาที่บ่นระงม

“ไม่ซีไหลตอนนี่แล้วจะเป็นเมื่อไหร่...”

“ทีหลังมาตำเองไป อารัยู้จู้ยั้งี้กว่าพหูญิง ขนาดน้องเป็นสาวเป็นนางยังไม่รู้จู้เท่า”

“ผมมีน้องสาวเมื่อไหร่ มีตะน้องชาย”

“ก็สาวหล่อนั้นแหละ หล่อสู่น้องไม่ได้เอาเลยนะคุณนะ”

เซนหยุดเคี้ยวอาหารและหันมอง พี่ชายมองมาพอดีเหมือนกัน เซนทำตาลอยขึ้นข้างบนและนั่งกินต่อ เห็นเงาพี่ชายเดินกลับมานั่งพร้อมขามสัมตำ คำรามใส่เขาว่า

“นั่นไง บอกให้ไปตัดผมก็ไม่ตัด แปรสภาพเป็นสาวหล่อไปแล้วเห็นใหม่ จะหาแฟนได้ไงแบบนี้” ชนมองหน้าเขา

“ถ่มไปผู้หญิงชอบสาวหล่อ ยิ่งสมัยนี้ด้วยนะ ผู้ชายจะหาเมียยากขึ้นทุกวัน”

“ทำไม” ชนาหยุดเคี้ยว

“ความก้าวร้าว อีกอย่างมันหมดสมัยลากผมผู้หญิงเข้าถ้าแล้ว ยิ่งสมัยนี้ละ ขึ้นลากหรือก็ลูกป็นี่แน่ะ”

“แสดงว่าวิวัฒนาการของเทคโนโลยีเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของสตรีเพศสถานเดียว ไม่น่าโง่” ชนาบ่นอูบ

“ทั้งว่า คิดดูดี เกิดสตรีก่อนโลกหันเข้าหากันและกันอะไรจะเกิดขึ้นกับพวกเรา มิขึ้นคานไปตามๆ กัน”

“ไม่น่าแปลกใจทำไมชายสวยถึงได้มุดขึ้นมาเป็นดอกเห็ด เพื่อทดแทนกำลังพลที่สูญหายไป”

“ไม่แน่ เจ้าของถึงข้าวสารที่เฮียหมายตาไว้อาจจะเป็นหนึ่งในชายสวยที่ว่างก็ได้”

“ไม่ใช่แน่ เสียงงี้ไฉยังกะระฆังแก้ว” ชนารีบค้าน

“ผ่าตัดเปลี่ยนหลอดเสียงได้นี่ สมัยนี้ผ่าตัดเปลี่ยนได้ทั้งตัว ไหนจะฉีดฮอร์โมนช่วย พนันได้เลย ขนาดแก้ผ้ามาทั้งตัวก็ยังไม่รู้ อย่าว่าแต่จะเจอกันฉาบฉวย”

“พูดให้เขวรีเปล่าวะเนี่ย” ชนาเริ่มลังเล

“เพื่อความรอบคอบ นอกเสียจากจะไม่แคร์ ตราบใดที่ยังเป็นข้าวสารถึงใหญ่ เห็นว่าพวกนี้เขาร้ารวยเป็นล้านๆๆ นี่นะ” เซนประขดให้

“เดี๋ยวต้องขอสืบดูให้แน่ใจ มันเสียเชิงชายวะ แต่เท่าที่ดูๆ วันนี้ไม่มีอะไรน่าสงสัยเลย สวยเนียบ หวานเจี๊ยบ ขนาดหลงพี่ยังมองตาเชื่อม”

“ดีไม่ตีรีบสัก”

“นั่นสิ รีว่าจะเจอคู่แข่ง”

“ตัวแสบเลย พระตบะแตกเพราะสีกาท่วมบ้านท่วมเมือง ยิ่งสีการวยๆ ด้วยนะสีมาก็ดิ้นในถึงข้าวสารมาหลายรายแล้ว”

“เอ รีว่าจะต้องมาจับสาวแข่งกะพระชะแล้ว”

“พนันได้เลยว่าผู้หลงพี่ไม่ได้แน่ พิสูจน์กันมาแล้ว คนบวชเรียนย่อมมีความนุ่มเนียนในทุกด้าน มีวาจาไพเราะเพราะเพราะพริ้งต้องใจสาว ไหนจะถือ

คือเครื่องครัดสมบูรณ์แบบตัดขาดกาเมสุมิฉาก็มีมี สุราเมระยะก็มีมา”

“เครื่องแล้วทำไมตะบะแตก เครื่องจริงมันต้องไม่แตกดิ” ชนายังเถียง

“บวชพระตอนหนุ่มๆ ไฟกิเลสยังรุนแรง อย่าไปว่าใครเขาเลย ขนาด หลวงตาก็ยังตะบะแตกดังโพละได้ง่ายๆ ยิ่งไงก็เตรียมวางมวยกะหลงพีให้ตั้ง ละครัน”

“ซึกจะยังไง” ชนาเริ่มวิตก

“เรื่องขอร้องเรื่องคือแกละไปห้ามใครได้ยังไง พระท่านก็มีหัวใจ พนันได้ ว่าจีบสาวรายนี้ แกละเจตสิกหนักหลายด้านแน่”

“เออวะ พระก็พระ ยิ่งไงต้องพังกันไปข้าง ว่าแต่แกละอย่าเสนอหน้า เข้ามาแข่งอีกรายละครัน”

“ฉันจะไปแข่งหาอะไร บอกแล้วว่าผู้หญิงรวยไม่ได้อยู่ในสเปก จะเอา อะไรไปเลี้ยงดูเขา เกิดเขาตื่นจะเอากระเป่าสักใบฉันมีต้องขายบ้านทั้งทั้งหลัง แกละเองก็ระวังใจหงั้น อยู่นี้ดีไม่ว่าดีอยากเอาไซ้มาคล้องคอ”

“ไซ้ทองคำนะแก ทนหนักเอาหน่อย ใครไม่เอาก็โง่เต็มทนแล้ว”

แค่เห็นสีหน้าจริงจังของพี่ชาย เซนก็รู้แล้วว่า ถึงข้าวสารรายนี้ชนะ สู้ขาดใจและไม่ปล่อยแน่ อาจจะได้ขนาดต้องทำวางมวยกับหลวงพ่ินั้นเลย ไปๆ มาๆ หนุ่มโสดและสตออย่างพี่ชายก็มาเจอสาวเจ้าเข้าสเปกเข้าจนได้ใน วัดร้างแห่งนี้เอง

กลับถึงบ้านวันนั้นเขาก็เห็นขนาดอดเข้าเว็บและสืบหาประวัติของ ต้นตระกูลนี้เป็นการใหญ่ มีเขานั่งเล่นเกมที่คอมพิวเตอร์อีกเครื่องใกล้ๆ

“พวกนี้เค้ามาเล่นการเมืองที่นี่ด้วยนะเว้ย” เสียงพี่ชายส่งข่าวรายงาน เป็นระยะ “เห็นว่าอากำลังสมัครแข่งขันเข้าเป็นนายกเทศมนตรีของที่นี่ในสมัย หน้า อยู่พรรคเสรีนิยมวะ แสดงว่าน้องไกลตาก็น่าจะอยู่พรรคเดียวกับอาเขา นั้นแหละ”

“รู้ได้ไง”

“ตระกูลเดียวกันไง”

“แกละฉันยังอยู่กับคนละพรรค จะตีกันวันละร้อยหนอยู่นี้”

“เพราะแกมันนอกคอกไป พ่อเป็นรีพับลิกัน แม่เป็นรีพับลิกัน ตัวเอง
ดันนอกคอก ไปอยู่เดโมแครต โหวตกันในบ้านก็สามหนึ่ง”

“เพื่อนฉันเดโมแครตทุกคน เพราะพวกเรารักในความเสมอภาค และ
ความเป็นธรรมในสังคม”

“แล้วพรรคฉันมันไม่มีความเป็นธรรมในสังคมกรงไหน” ชนาขึ้นเสียง
“มีอยู่แต่มันมีน้อย”

“พวกแกตะหากที่ทำตัวเป็นภาระให้กับสังคมอยู่ทุกเมื่อเชียววัน ต้องให้
สังคมแบกหามอุ้มเข้าซะเอว”

“ก็อยากไม่มีความเป็นธรรมมันก็ต้องแบกอุ้มกันหน่อยจะมาบ่นอะไร
ในเมื่อแกไปกดค่าแรงเขาและหาทางกินแรงเขาในทุกวิถีทางเขาก็หมดแรงเดิน
เป็นธรรมดา ถ้าไม่อุ้มเขาก็ต้องปล่อยเขาไว้กลางทางเดิน”

“กีดขวางทางเดินกูอีก”

“ถึงต้องเข้ามาอุ้มไง เพื่อประโยชน์สุขตัวเองแท้ๆ ว่างไปแล้ว”

“ไปไกลๆ ดึกวาม็ย หัวเดียวกระเทียมลีบแล้วยังจะมาทำเสียงดัง น่อง
ไกลตาเขาอาจจะเป็นรีพับลิกันเหมือนฉันก็ได้”

“รู้ได้ไง”

“ท่าทางเขาไม่ใช่ก๊วยเหมือนแกนี่ ออกผู้ดีเนี่ยยังงั้น”

“อาจจะหนุ่มสวยแปลงร่างมาก็ได้นี้ แต่ถ้าหนุ่มสวยนะเดโมแครตทุก
ราย”

“เออน่า เจอเขาอีกทีก็คงรู้ เกิดถ้าเขาหนุ่มสวยจริงอย่างแกว่า ฉัน
ก็อาจจะสละสิทธิยกให้แกไป เพราะชายชาติรีพับลิกันหยิ่งฉันนี่จะไม่เทศ
กะเทยเด็ดขาดจำไว้”

“เกิดเขาผ่าตัดไปแล้วทั้งตัว เปลี่ยนสถานะเป็นเพศหญิงเสร็จสรรพ อย่า
คับแคบไปหน่อยเลยว้า ทำไมเดโมแครตถึงชิงชิงรีพับลิกันเสียหน้า ก็
เพราะความคับแคบนี้ระะ นี่ถ้าหย่าพีย่าน้องกันได้ฉันพาไปหย่าที่อำเภอ
แล้วนะ มันทนไม่ได้ไง”

“แล้วนี่กว่าฉันทนแกได้ ให้อพวกชอบทำตัวเป็นพลเมืองชั้นสอง” ชนา

ของขึ้น

“มันมีชั้นสองเกิดขึ้นมาก็เพราะไอพวกชอบดูถูกคนนั่นไง” และเซนก็ของขึ้นตาม ปิดคอมพิวเตอร์โครมครามและหลบเข้าห้องก่อนจะวางมวยกัน มันเป็นอย่างนี้ไปเสียทุกครั้งที่มีการคุยกันเรื่องการเมืองจนกลายเป็นกฎเหล็กข้อแรกที่ไม่มีการขอยกก้าวข้าม

หลบเข้าห้องส่วนตัวและถือโอกาสค้นหาชื่อเจ้าของถังข้าวสารนางนั้นทางอินเทอร์เน็ต ช่างเป็นตระกูลที่ห่างหายตายเสียเหลือเกินในโลกโซเชียล นั่นคือมีทั้งคนชมและคนด่า อันเป็นเรื่องธรรมดาโลก คนรวยชะอย่าง เปิดประวัติตั้งแต่ต้นตระกูลปู่ที่ชายก้วยเตี่ยวเรืออยู่ประตูน้ำ ไต่เต้าไปจนรุ่นลูกที่ขายผลิตภัณฑ์อาหารแห้งไปทั่วทุกมุมโลกจนติดอันดับมหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ของเมืองไทย

สืบค้นหาประวัติสาวเจ้าก็พบว่าเพิ่งเรียนจบแม่ครัวมาหมาดๆ ช่างเหมาะสมกันดีเหลือเกินกับพี่ชาย นี่อีกหน้อยคงต้องไม่แคล้วช่วยกันชายก้วยเตี่ยวรถเข็นตามรอยทางของปู่

มีรูปถ่ายสาวเจ้าหลายอิริยาบถที่ต้องมองเพ่งพิศเพื่อหาข้อจับผิด ช่างไม่ไว้ใจสาวสวยยุคสมัยนี้เอาเสียเลย เพราะเคยเห็นมาแล้วบรรดาหนุ่มสวยที่ผ่านการผ่าตัดมาอย่างโชกโชนจนบรรดาสาวสวยทั้งหลายยังสู้ไม่ได้ สิ่งเดียวที่จะทำให้พี่ชายถอดใจอย่างราบคาบจากการตามจีบ

ค้นเจอรายการทำอาหารของฝ่ายนั้นในยูทูป สอนตั้งแต่การเจียวกระเทียมให้กรอบ ไปจนถึงการต้มไข่ยังไข่ให้เป็นยางมะตูม มีคนปัญญาอ่อนเข้าไปดูเป็นล้านๆ วีไม่ก็ตามดูความสวยกับความรวยที่มาด้วยกัน คงไม่ใช่มีแต่พี่ชายของเขาคนเดียวที่ดีนรนอยากตกถึงข้าวสารถึงนี้แน่ๆ

นั่งดูวีดีโต้มไข่จนจบรายการ ช่างแตกต่างจากที่แม่เคยสอนไว้ แม่สอนให้ใส่ไข่พร้อมกับน้ำ พอน้ำเดือดก็ดับไฟปิดฝาทิ้งเอาไว้เป็นอันจบรายการ รายนี้มีการลวกไข่ก่อน จากนั้นค่อยต้มทีหลังเพื่อให้ไข่มีการปรับเนื้อปรับตัวอะไรจะยุ่งยากขนาดนั้น...กะอีแค่การต้มไข่

กะเทยแน่ถ้าแบบนี้ละ เพราะเรื่องจู้จี้ต้องยกให้พวกหนุ่มสวย พยา-

ยามมองหาลูกกระตือรือร้นแต่ยังไม่เจอ อาจจะมีการผ่าตัดลูกกระตือรือร้น
เรียบร้อยโรงเรียนจีนไปแล้ว

กตตามดูรายการอาหารและการโฆษณาขายตำราทำกับข้าวไปทั่วโลก
ของรายนั้น ฝีมือห่วยขนาดนี้ยังขายได้ก็ไม่รู้จะพูดยังไง คงถือว่ามีเงินเสีย
อย่าง พยายามตามเก็บข้อมูลของเจ้าหล่อนเท่าที่จะหาได้ ช่างแตกต่างตรง
ข้ามกับเขาในทุกสิ่งทุกอย่างก็ว่าได้ แม้กระทั่งพรรคการเมืองที่ฝ่ายนั้นอาจจะ
สังกัด สรุปก็คือนี่คือเนื้อคู่ตัวเต็งหนึ่งของพี่ชายที่น่าหวาดกลัวที่สุด...

มีเสียงชนาพูดโทรศัพท์ดังเล็ดลอดมา ตามติดมาด้วยเสียงหัวเราะ
แช่มชื่น เด่าได้ว่าจะโทร.คุยกับสาวเจ้าเข้าแล้ว เรื่องของความว่องไวต้อง
ยกให้พี่ชายคนเดียว คุณกันเป็นนานกว่าจะเจียบเสียงได้ จากนั้นก็มีเสียงเคาะ
ห้องแรงๆ สองสามทีก่อนที่ผลึกเข้ามาอย่างถืวิสาสะ

“เฮ้ย ทำอะไร จะเข้ามาส่งข่าว”

“นั่งชื้ออยู่ มีมรรยาทเสียมั่งสิวะ” เซนหาเรื่องดำ

“เออน่า ข่าวดี เพิ่งคุยกับน้องไกลตา เขามิงานให้เราสองคนทำเพราะ
เห็นว่าตงงานอยู่ ไปช่วยอาเขาหาเสียงเลือกตั้ง เขากำลังรับผู้ช่วยอยู่ตอน
นี้ อย่างน้อยมีเงินเข้า”

“แกก็ไปคนเดียวละกัน”

“อ้าว ทำไม”

“มันคนละพรรคกัน น่าจะรู้ว่าฉันมันรังเกียจทุกพรรคขนาดไหน เจอ
ที่ไหนอยากจะได้จามหัว”

“ว่า...ก็หัดทำใจซะมั่ง เอาเงินไว้ก่อน” ชนายังยืนเกาะประตูไม่ยอม
ไปง่ายๆ “พรรคการเมืองก็ส่วนพรรคการเมือง งานส่วนงาน มาปนกัน
ทำไม อีกร่างงานสบาย แเค้ไปทำเซอร์เวย์ตามบ้านหรือไม่ก็ตามศูนย์การค้า
ต่างๆ น้ำมันฟรี อาหารฟรีสามมือ น้องไกลตาเค้าจะทำอาหารไทยเลี้ยงทุก
วัน”

เซนเจียบพอดูถึงเรื่องกินฟรี อาหารไทยสามมือถ้าไปนั่งกินตามร้าน-
ไทยทุกวัน อาจจะมีหน้าแข้งรวมทั้งชนรักแร่ไกรน์ได้ง่ายๆ นั่นเลยทีเดียว

“สามมือแน่น” ถามเพื่อความแน่ใจ

“แนดิ น้องเค้าเป็นเซฟเฟิ่งเรียนจบมา กำลังร่อนวิชา จะเปิดสอนฟรีที่วัดไทยด้วย คุณกันตะก็ บอกเขาไปแล้วด้วยว่าเราจะไปช่วยงานอาเขา เลือกตั้งสมัยหน้า”

“คือแกบอกก่อนที่จะมาถามฉัน” เซนเริ่มเสียงขุ่น

“ก็แกเคยปฏิเสธเรื่องกินชะเมื่อไหร่กัน เอาน่า งานนี้มีตะได้กับได้ดีไม่ตีตกถึงข่าวสารในเร็ววัน เราจะเริ่มงานกันพรุ่งนี้เลย นัดเจอกับแล้วที่วัด น้องไกลตาจะแนะนำให้รู้จักกับอาของเขาด้วย เราก็ไปตอนเที่ยงๆ เพราะเขาจะเลี้ยงข้าวด้วย”

“เลี้ยงแน่นะ เพราะไม่มีเงินไปหาซื้ออะไรกินแล้ว ยิ่งอาหารไทย” เซนบ่น

“เหลือเงินกองกลางเท่าไรตอนนี่”

“ไม่พอจ่ายค่าไฟเดือนนี้แน่ จะรีบตักถึงข่าวสารก็รีบตักเสียไวๆ”

“เออน่า ขอเวลาเดือนเดียว ตอนนั้นก็เตรียมมหาตะเกียงไว้เนิ่นๆ เกิดพลาดพลั้ง”

ไปแล้ว ถ้าให้เตรียมมหาตะเกียงมันก็แสดงว่าพี่ชายแมงดาของเขาก็ไม่ค่อยจะแน่ใจอะไรเหมือนกัน นัยว่าผู้หญิงอาจะรวบเงินไป อาจจะต้องเตรียมหาแผนสองเอาไว้อรองรับเสียแต่เนิ่นๆ...

๒

ไปถึงวัดก่อนเวลานัดหมายเป็นชั่วโมงโดยพี่ชายให้เหตุผลว่า

“เดทแรกถ้าให้สาวมาคอยมันก็จะบั่นแค้นนั่นเอง อย่าฝันไปละว่าถึงข่าว-
สารเขาจะมารอให้ใครตกลงไปง่ายๆ”

“เขาอาจจะคิดว่าแกเป็นเจ้าของถึงไปใหญ่อยู่ก็ได้นะ” เซนแกล้งดักคอ
“บอกเขาไปรีเปเล่าว่าเจ้าของเหมืองอะไร”

“มันมีกี่เหมืองกันประเทศไทย” ชนาคาที่นั่งใกล้ประตูทางเข้าท่าม-
กลางร่มไม้คร่ำคร่าดูเวลาไปด้วย

“มันมีตั้งแต่เหมืองทองไปจนถึงเหมืองดีบุกรวมไปถึงเหมืองซี้” เซนว่า

“มันมีด้วยหรือเหมืองซี้”

“นั่นคือเหมืองขยะที่ของเสียโคจรมาพบกันโดยมิได้นัดหมาย ทับบม
กันนานเข้า มันก็เป็นทองไปเอง โธ่ ไม่เห็นมีความจำเป็นไรจะต้องไปโกหก
เขา”

“ไม่ได้ดิ อย่าลืมนะว่าเขามหาเศรษฐีระดับล้านๆ”

“ก็ชายเดี่ยวเรือมาก่อน”

คราวนี้พี่ชายมองหน้า “รู้ได้ไง”

“ออกให้ว่อนในอินเทอร์เน็ต เตี่ยวเรือเจ้าดับเบิลเก๊าที่ประตูน้ำ”

“ไปค้นมาเรียบร้อย...”

“ก็อยากจะรู้รายละเอียด ว่ามีข่าวสารในถึงอยู่ที่เม็ดแน่ ดีไม่ดีอาจจะ
มีแต่ข่าวสารเนาๆ”

“มันจะเนาได้ไง พวกนี้เค้าโด่งดังมานานจนชายแบรนต์เนมเตี่ยวเรือ
ไปจนทั่วโลกแล้วมั่ง พอๆ กับไถ่อย่างเคนต๊ากก็เคเอฟซี มีใครมั่งไม่รู้จัก
เตี่ยวเรือเจ้าเก๊าเจ้านี้ นี่เตี่ยวคบไปนานๆ จะหลอกถามสูตรลับ”

“คือกะจะเอาทั้งสูตรทั้งเงิน”

“ทั้งตัวด้วยอย่าลืม” พี่ชายกระซิบ

ยังไม่ทันที่เซนจะตอบได้ก็เห็นคนที่กำลังกล่าวขวัญถึงเดินเข้าบริเวณวัดมาพอดี เคียงข้างมาด้วยผู้ชายตัวล่ำสันในชุดเสื้อกางเกงยีนส์ทั้งชุด จนเดินเข้าใกล้จึงรู้ว่าไม่ใช่ผู้ชายอย่างที่คิด แต่เป็นผู้หญิงชวยผมสั้นๆ ทรงผู้ชาย เบียด เซนกับชนาลูกขึ้นยืนเกือบจะพร้อมกัน ยกมือไหว้คนที่คิดว่าเป็นอย่างก่อนเพื่อน

“คุณอาตาเองคะ นี่พี่ชานา...”

“น้องผมเองครับ เซน”

เซนรับไหว้สวายน้อยที่สวยสะดุดตาเสียจนมองเพลิน ตาใหญ่ดำขลับมีแววพิศวงนิดๆ ตอนยกมือไหว้เขา ต่างคนต่างมองกันนานจนผู้เป็นพี่ชายรีบกระแอม

“กำลังตงงานครับน้องผม เห็นว่าคุณอามีงานให้ทำ”

“เรียกพี่ดีมี๊ยน้อง” เสียงหัวเราะผู้ชายพูดที่เล่นที่จริง ตามมาด้วยเสียงหัวเราะ ฮ่าฮ่า จนหลานสาวต้องหัวเราะตาม

“อาพลกลัวแก่คะพี่”

ชื่อพล...พลอะไร? เซนมองอีกฝ่ายแวหนึ่ง เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่านี่คือชายหรือหญิงกันแน่...

ทุกคนรีบหลุดตัวนั่งล้อมรอบโต๊ะไม้ที่ดูคับแคบเกินไปสำหรับคนทั้งสี่ แต่มันก็ดูจะมีความเป็นส่วนตัวมากกว่าที่อื่นๆ อาพลนั่งกางศอก เหลียวมองไปรอบๆ

“เฮ้ย หิวแล้ว มีอะไรกินรีเปล่าแถวนี้ ตาลองไปดูซิ หาอะไรมากินกันก่อน”

“มีไปอย่างส้มตำคะอา เจ้าอร่อยด้วย” ไกลดว่า

“ไปเอามาเลย เพื่อพี่ๆ เค้าด้วย จะเลยเที่ยงแล้ว” ดุณาฬิกาไปด้วย

เซนกับชนาสบตากันแวบหนึ่ง อ่านใจกันออกว่าอีกฝ่ายคิดอะไร นี่คือสาวทอมชัดเจนนในความคิดของเซน ท่าวางก้ามสวมเสื้อพับแขนโก้ กางเกงยีนส์ตัวใหญ่เทอะทะ เสื้อแม้จะตัวโตแต่สัดส่วนความเป็นหญิงยังปรากฏ

แสดงว่ายังไม่มีการผ่าตัดไปถึงสุดซอย มันช่างเป็นยุคสมัยที่ดูเพศกันยากเย็น
แสนเข็ญต่อให้แก้ผ้ามายืนพิสูจน์กันอยู่ตรงหน้า...

ร้านขายส้มตำว่างผู้คนเมื่อใกล้ตาเดินไปถึง ยังตั้งใจฝึมือป่าคนนี่ตั้งแต่
มาเมื่อวาน พอเห็นหล่อนแกก็ร้องทักดีใจ

“อ้าวหนู มาอีกแล้วหรือคำ...”

“ติดใจฝึมือป่าคะ วันนี้เลยพาอามาอุดหนุนด้วยอีกคน”

“เหอ ป่าไม่เห็น” ชะเง้อมองไปด้วย

“นั่งรอกับเพื่อนทางโน้นคะ” ไกลตาชี้มือ “อาชอบส้มตำลาว เผ็ดๆ
หน่อย อ้าวว่าจะส่งไปเผื่อเพื่อนอีกสองคน ลืมถามไปว่าเขาจะทานอะไร”

“อ้อ...คุณเซนกับพี่ชาย” ป่ามองจนแน่ใจตามทิศทางที่หล่อนชี้ “คุณ
เซนนั้นส้มตำไทย ส่วนคุณชนาเค้าส้มตำลาวทุกครั้ง จู้ด้วยนะรายนั้น ไม่
เหมือนน้องชาย...เอ๊ะ...ไม่ใช่สิ...สงสัยน้องสาวเสียมากกว่า” รอบนี้ป่ากระซิบ
ได้ยินกันสองคน “สาวหล่อคุณ...”

“ตาย จริงหรือคะป่า” ไกลตาตกใจ หันมองอีกครั้ง

“เสียงดังไป...ป่าก็เพิ่งรู้ละ เขาบอกเอง สมัยนี้ดูกันยากหนู” ป่าคุย
ไปไกลไป เสียงครกกลบเสียงป่าไปได้บ้าง “แหม แต่เขาหล่อมากนะราย
นั้น ต่างคมกริบพี่ชายชิตซ่ายไปเลย อาจจะไม่เพศเรียบร้อยไปแล้ว หนู
ก็ดีดี สาวๆ ในวัดนี้อาจจะตอมกันเกรียวเพราะไม่รู้...นี่กว่าชายจริง”

ไกลตาเจียบังนั้งฟังป่าเล่า เพราะคิดไม่ถึงนั่นเอง เห็นหน้าครั้งแรก
สะดุดใจในความหล่อเหลาที่เกือบจะเรียกได้ว่าสวย สืบเนื่องมาจากการเป็น
สาวหล่อนั่นเอง ช่างไม่ต่างอะไรกับอาพลของหล่อนที่กลายเป็นทอม
มาตั้งแต่เด็กๆ ชื่อจริงๆ ของอาคือพลาลี อาคิดกระทั่งจะไปผ่าตัดแปลงเพศ
แต่ก็กลัวจะเปลี่ยนใจตอนแก่ เลยอยู่กับความสับสนใจเรื่อยมาจนทุกวันนี้

เสียงป่าคุยฟังตลอดรายการจนกระทั่งตำส้มตำเสร็จ พอจัดใส่จานก็
กำชับ

“นี่ จานนี้ของคุณเซน นี่ของคุณชนา อันนี้ของหนูกับคุณอา”

ไกลตายกถาดที่มีทั้งข้าวเหนียวกับไก่ย่างพร้อมสรรพกลับไปโต๊ะ

การสนทนาจบสิ้นในทันทีที่ทุกคนได้กลิ่นไก่อ่าง ไกลตาจัดจ้านแจกทีละคน

“ป้าแกจําแม่นคอะ อันนี้ของคุณเซนกับคุณชานา” สบตาคมเข้มที่เขยมองขึ้นมา คิ้วเปรอะไม่เหมือนคิ้วผู้หญิงสักนิด ปากก็คล้าออกอย่างนั้น ประกาศว่าอาจจะสูบบุหรี่จัด ช่างเป็นสาวหล่อที่หล่อจริงทั้งเนื้อทั้งตัว...

เสียงชนากระแอมถาม

“งานนี้ของผมหรือครับ”

“คะ นี่ของพี่ชานา นี่ของอาพล”

“จั้นกินก่อน เรื่องงานค่อยคุยกันทีหลัง” อาพลลงมือก่อนใคร

“ของผมนี่ส่งสัยป้าใส่พริกหมดตลาด” เซนบ่นขณะจิ้มกินไปด้วย

“ป้าบอกพี่เซนทานเผ็ดมาก” ไกลตารีบพูด มองจานส้มตำสาวหล่อที่แดงเถือกกว่าทุกๆ จาน

“แกจาลูกค้าได้ทุกคนเลยหรือ” อาพลแปลกใจ

“ขาประจำครับ พวกผมมากันทุกอาทิตย์” ชนารีบพูด

ไกลตาลอบมองสาวหล่อที่หูดตาเริ่มแดงเพราะความเผ็ด กินไปชตหน้าเปล่าไปจนต้องแอบหัวเราะคนเดียว นึกว่าจะแน่สักแคไหน ที่แท้ก็หนีไม่พ้นเพศสภาพแท้จริงของตัวเอง

สงสารจนต้องรีบเติมน้ำใส่แก้วให้จนเต็มและสาวหล่อก็มองหน้า เคี้ยวส้มตำไปด้วย

“ตาน่าจะบอกป้าแกว่าอย่าใส่พริกมากให้พี่เซน” หล่อนรีบพูด

“นั่นสิ หูดตาแดงไปหมดแล้วน้อง” อาพลช่วยเสริมอีกคน “ผู้ชายน่าจะกินเผ็ดเก่งนะเนี่ย”

“น้องสุดท้องครับ พ่อแม่เลี้ยงยังกะไขในหิน ไม่เหมือนผม” พี่ชายเสริมพร้อมทั้งยกกล้าขึ้นชู “เห็นกล้านี้มะ ไม่ใช่เพราะผมเล่นกล้ามทุกวันหรือ ชวนไปก็ไม่เคยไปถึงได้แห้งแห้งแก่”

“เออ ไปเข้ายิมทีไหน อาไปด้วยคน” อาหันหาเพื่อน “พักนี้กล้ามชักเหี่ยว ไม่ได้เข้าฟิตเนสเสียนาน”

“ฟิตเนสที่ผมไปรับแต่สมาชิกผู้ชายครับอา” ชนารีบขัด

“อ้าว ยังงี้ริงเงี่ยจเพศกันนี้หว่า” เสียงเริ่มดัง

“เขาต้องการแต่สมาชิกผู้ชายคะอา” ไกลตารีบสะกิด “บางแห่งเค้ารับแต่ผู้หญิงก็ยังมี”

“เอางี้ อาไปในฐานะแขกรับเชิญของผมไปก่อนได้ จนกว่าจะตัดสินใจว่าจะหันซ้ายดีหรือหันขวาดี” ชนาสรูป

“ก้อชั้นจะอยู่ตรงกลางอะ จะไม่มีที่ยืนให้กันมั่งเลยรีง” อาพลโวยวาย

“ตัดสินใจไปเลยมันง่ายกว่ากันนะครับผมว่า” เซนพูดมั่งหลังจากเงียบอยู่นาน

“พี่เซนรู้ได้ไงคะ” ไกลตาแกล้งซັก

“เพราะตามหลักสถิติ ซ้ายกับขวาวจะอยู่ในสัดส่วนที่เท่ากัน นั่นคือครั้งต่อครั้ง ถ้าจะหันไปข้างไหนให้มันสุดซั้วเรายอมได้พรรคพวกเพื่อนฝูงมากกว่าการยืนโดดเดี่ยวตรงกลาง”

“งั้นอากาศต้องตัดสินใจแล้วอะดิว่าจะตัดอะไรทิ้งไปมั่ง”

“หรือจะเอาอะไรเสริมเข้ามามั่ง” ชนาพยักหน้าหงิก “เรื่องใหญ่เหมือนกันนะครับเรื่องเดินสุดซอย”

“แล้วเกิดเปลี่ยนใจตอนแก่ละคุณ” อาซັกไม่แน่ใจ

“พูดเหมือนตอนนี้อาไม่แก่” ไกลตาซัด

“เพ็งจะยี่สิบกว่า...” อาว่า “อาจจะกว่าอีกสามสิบ แต่ที่กว่าๆเราเข้าไปนับมัน เอาเป็นว่าอาขอเวลาคิดจะดีกว่า ผลีผลามทำไมเรื่องแบบนี้ ึ่งมาวางแผนการเมืองกันต่อ สมัยหน้าคือต้นปีหน้าอาลงสมัครเป็นนายกเทศมนตรีแน่ การวางฐานเสียงไว้แต่เนิ่นๆ เป็นสิ่งจำเป็น จะหาทางยังไงฟาดฟันไอ้นายกฯ เก้าพรรคเดโมแครตสุดห่วยแตก พรรคนี้ให้มันราบคาบไปได้ ใครมีความเห็นอะไรบ้างไหนบอก”

เซนร้อนจนเหงื่อไม่ติดแค่ไต้ยีน ทั้งร้อนทั้งเผ็ดจากส้มตำครกใหญ่

“อาเล่นฟันไม่เลียง...” เซ็ดหน้าเซ็ดตาและปากไปด้วย

“น้องผมอยู่เดโมแครต” ชนากระซิบบอกอีกฝ่าย

“อ้าว เหรอ” อาพลตกใจ “โทษที ไม่รู้นี้ แล้วชนาอยู่พรรคไหน อย่า

บอกนะว่าอยู่พรรครีพับลิกัน หัวสูงเป็นคอห่านเลวบรรลัยพรรคนั้น”

ถึงคราวที่ชนากันร้อนเป็นไฟจนลามมาถึงปาก

“มันเลยยังงี้ครับอา พรรคผม เราเป็นพรรคที่นำความเจริญมาสู่เมกามากที่สุดทุกคนมีงานทำ ไม่เคยแบมือขอความช่วยเหลือรัฐเหมือน...เหมือน...” ปรายตาไปทางเซน และอีกฝ่ายก็เตรียมตั้งรับเช่นกัน

“เหมือนไร...เหมือนไร...ไม่ใช่พรรคผมระอะที่สร้างความเป็นธรรมเท่าเทียมกันในหมู่ประชากรจนทุกวันนี้”

อาพลนั่งกุมขมับ

“นี่อ้ากไม่แน่ใจแล้วนะว่าเราจะร่วมงานกันได้ ทีแรกอานึกเราอยู่พรรคเดียวกันหมด แล้วตาไม่ได้ถามให้แน่ใจ” หันมองหลานสาว

“ตาสี้ถามพี่ชานาไปคะ” ตอบอ้อมอ้อม

“ตกลงคงต้องยกเลิกโครงการหาฐานเสียงไปก่อน ดีมั๊ยดีจะดีกันตาย” อาพลตัดบท

“ยกเลิกหรือครับ” ชนาชักจะตกใจ

“อ่าวว่าหากคนใหม่ดีกว่านะ ไม่อยากให้เธอกับน้องต้องมีปัญหากันทีหลัง”

“ปัญหาไรครับ ไม่มี...” ชนาร้องเสียงหลง “เราสามัคคีกันดีมาครับ ไม่มีเลยเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง อยู่คนละพรรคก็จริง แต่เราร่วมงานกันได้สบายมาก” เอ้อมมือไปกระชับไหล่ของชายแนบแน่น “เลือดสุพรรณครับอา โตด้วยกันตายด้วยกัน”

“แน่ใจนะ เพราะนโยบายของเราต่างก็สุดซี้ว อ่าไม่อยากจะเห็นใครมาฝืนใจทำงานด้วย เตี่ยจะมาดีกันตายทีหลัง”

“สุดซี้วยังงี้ครับ จริงๆ แล้วเราไม่เคยรู้เลยว่านโยบายพรรคอามีไรบ้าง” เซนเริ่มสนใจ

“ชื่อเสรีนิยมชื่อก็บอกแล้วว่าเราเสรีในทุกๆ ด้าน เพราะเสรีภาพเป็นแก่นกลางสำคัญในทุกชีวิต เด็กเกิดมาต้องโตในโลกเสรี ตั้งแต่อายุสิบหกลงมาถึงเจ็ดขวบมีสิทธิเลือกผู้นำของตัวเอง มันเป็นวัยสร้างสรรค์ พวกเขาจะ

ต้องมีรัฐบาลและการปกครองของเขาเองไม่มีใครจะเข้าใจเด็กได้เท่าเด็กในวัยเดียวกัน มีสิทธิเอาครูหรือพ่อแม่ขึ้นศาลของตนเองได้ ถ้ามีพฤติกรรมลงโทษเด็กเกินกว่าเหตุ เราเป็นพรรคที่ให้ความสำคัญพลเมืองทุควัย จำไม่ได้หรือในวัยเด็กที่เราชอบหรือไม่ชอบอะไรกันบ้าง”

“มีครูหลายคนเลยครับที่ผมอยากจับมาแขวนคอ” ชนาพุฒขึ้นก่อน

“ผมเหมือนกัน” เชนอ้อออ

“เห็นหรือไม่ว่าถ้าเป็นนโยบายพรรคที่ดีแล้วจะไม่มีการขัดแย้งกันเลยในหมู่พลเมืองไม่ว่าจะเป็นวัยไหน พรรคเราจะแบ่งพลเมืองเป็นสามวัย แต่ละวัยมีการปกครองตนเองเพื่อจะได้ไม่เกิดช่องว่าง คนหลังเกษียณไปแล้วจะมีรัฐบาลของตนเองเช่นกัน เช่นเดียวกับสวัสดิการที่คุ้มวัย มีเสรีภาพส่วนตัวโดยไม่ต้องพึ่งพาหรือเป็นภาระให้ลูกหลาน ไม่ใช่แก่แล้วยังอยากจะทำตัวครอบงำชีวิตลูกหลานจนหมดสิ้นเสรีภาพกันไปหมด ลงเอยด้วยการฆ่ากันตายยกครัวที่เราเริ่มเห็นกันดาษดื่นมาก”

“เห็นด้วยครับ”

ชนายกมือ มีเชนยกมือตาม ต่างคนต่างเหลียวมองหน้ากัน

“เป็นครั้งแรกที่ผมกับน้องมาเห็นพ้องต้องกันเกี่ยวกับนโยบายพรรค”

ชนาว่า

“นั่นไง อ้าวอามาถูกทางแล้วไง พรรคการเมืองที่ตีมันต้องยังงี้ คือทุกคนเห็นด้วยจะได้ไม่ฆ่ากันตายไปซะก่อน” อาพลดีใจ

“แล้วมีนโยบายอะไรอีกครับอา ผมตัดสินใจแล้วนะเนี่ย” ชนาถุมือ

“นโยบายหลักๆ ก็คือการศึกษาฟรีไปจนกว่าจะเรียนไม่ไหว ตั้งแต่ปอหนึ่งไปจนถึงปอเต็กตึ๊ง เสื้อผ้าอาหารสมุดดินสอพรี ไม่ต้องมานั่งผ่อนค่าเล่าเรียนไปจนชาติหน้าตามนโยบายที่เป็นอยู่ทุกวันนี้”

“โห อย่างนี้ผมให้ห้าดาวเลยคับอา” เชนชูสองนิ้ว

“ผมด้วย” ชนาตื่นเต้น “เพราะค่าเล่าเรียนที่ผมกู้มายังไม่มียัญญาผ่อนมันจนทุกวันนี้”

“มีสิทธิตายก่อน” อ้าว “แถมถูกเคาะฝาโรงทวงค่าเล่าเรียนเด็ก

นโยบายนี้จะต้องหมดไป พลเมืองจะต้องมีความเท่าเทียมกันทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านการศึกษา จะต้องไม่มีพ่อแม่คนไหนที่มานั่งกังวล เพราะไม่มีเงินส่งเสียให้ลูกเรียนทัดเทียมคนอื่นเขา อาจทำได้สมัยเด็ก ๆ ว่าเป็นเด็กกลางจวน พ่อแม่ไม่มีเงินส่งเสียให้เรียน”

“อานะเหรอคะเคยล้างจานมาก่อน” ไกลตาถามชัด

“ก็ล้างจานให้ปู่เราไง เตียวเรือจำไม่ได้รี? ไม่ได้สุขสบายเหมือนเราหรอกนะ เรานะมันหลานเศรษฐี แต่อำมันลูกคนจน”

“ปู่คนเดียวกันอา”

“แต่ต่างกาลเวลาและสถานที่ รู้หรือไม่ว่ากว่าเตียวเรือจะติดตลาดโลก ปู่เราต้องฟันฝ่ากับอะไรมาบ้าง และอาต้องล้างจานมากี่ร้อยล้านใบ อาถึงไม่เคยลืมหำพืด อยู่ที่ไหนอยากให้คนมีความสุขไม่ต้องข้นแค้นเหมือนอา”

“ผมว่าอาไม่น่าสนโดษแค่นายกเทศมนตรีนะครับ สมัยประธานาธิบดีสมัยหน้าไปแล้ว” เซนส่งเสียงเซียร์

“เอาแค่ตรงนี้ให้รอดก่อน พรรคเราเล็ก นับสมาชิกพรรคตอนนี้ได้แค่สี่คน คือที่นั่งกันอยู่นี้”

เซนกับชนามองตากันปริบๆ

“ครีอมีแค่นี้” เซนถอนใจ

“ก็พรรคเพิ่งเกิดจะเอาอะไรกันนักหนา เรายังเบบี่อยู่ อาถึงอยากจะสร้างฐานเสียงจากชายสองหญิงสอง”

“ชายหนึ่งหญิงสามอา” ไกลตากระซิบพอได้ยินกันสองคน

“หนักหนาสาหัสมากนะครับก้าวแรกเนี่ย” ชนาคราง “หนึ่งชื่อพรรคก็ยังไม่ มี สองประธานพรรคยังไม่ มีสถานภาพที่แน่นอน สามลูกพรรคยังไม่ มีใครมีประสบการณ์การทำงานด้านนี้มาก่อน สี่...”

“เอาแค่นี้ไปก่อนไม่ตีหรือ ก่อนที่จะเสียขวัญ” อารีบชัด “การจะสร้างอะไรมันต้องทีละก้าว ถึงเรียกประชุมกันเพื่อออกความคิดเห็น มีนโยบายหลักๆ มาให้เห็นแล้ว ต่อไปพวกคุณก็ไปช่วยกันสร้างนโยบายลูกให้สอดคล้องกันอีกที แล้วอย่าให้แห้งได้ พรุ้งนี้न्दเจอกันอีกทีที่นี้ เงินเดือนเริ่มจ่าย

พรุ่งนี้เป็นต้นไป ถ้าพวกคุณรับงานนี้ไม่ได้ให้ส่งข่าวภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง อาจจะได้หาคนอื่นแทน เอ้า เลิกประชุมได้”

อาทูปโต๊ะตั้งโปกเป็นการปิดประชุมเพียงแค่นั้น....

* * *

ชนาปนอุบตอนออกจากที่นั่นและมาที่จอดรถของวัด

“ซึกจะละแ่น่วะงานนี้ ที่แรกก็นึกว่าเป็นพรรคเก่าที่มีสมาชิกเรียบร้อยแล้ว ไปๆ มาๆ พวกเราต้องมาเริ่มตั้งแต่เบบีส์เต็ปเลย มันจะไหวหรือวะ ที่สำคัญอาทอมเราไม่มีประสบการณ์อะไรเลย”

“เขาชื่ออาพล” เซนซัด

“ก็นั่นแหละ”

รถมอเตอร์โฮมรุ่นใหม่เอี่ยมคันโตเท่าตึกสามชั้นค่อยๆ คีบคลานตัดหน้ารถที่เซนกำลังขับอยู่ มันกำลังคีบคลานออกประตูไปก่อนช้าๆ ด้านคนขับคืออาพลที่กำลังโปกไม่โปกมือให้

“นั่นมันตึกหรืออะไรวะนั่น” ชนาอัปากค้างมองตาม “พี่แกล้อขับตึกเคลื่อนที่ออกมาเลย”

“รุ่นใหม่ ขยายใหญ่พองลมได้ทั้งหลังเวลาจอด แต่ตอนขับออกถนนเตี้ยวะจะลั่นขอบเลยต้องบีบเข้าหากัน” เซนซัดตามหลังไปช้าๆ เพราะไม่กล้าแซง

“เราเกาะหางอาแกไปเรื่อยๆ อาจจะได้ดี รีแกว่าง ยังไงก็ยังมีงานทำ แถมดีไม่ตีอาจจะตักถึงข้าวสาร เห็นหน้าน้องไกลตาสุดเลิฟมะ...”

“ไม่ทันไรก็อินเลิฟเลยนะแก ยังไม่ทันรู้จักอะไรเขาดีเสียด้วยซ้ำ รู้ได้ไงว่าเขา ไม่ใช่หนุ่มสวยแปลงกายมา สมัยนี้ยิ่งดูกันยาก”

“น้องเค้ามีอะไรที่ถือว่าเป็นหนุ่มสวยให้แกเห็นมั่งมะ” ชนาซึกเดือด

“จะดูนางให้ดูที่อา อายังเป็นทอมได้”

“นี่แกจะหาทางขัดแย้งขัดขาฉันรีเปลววะเนี่ย” ชนาซึกเดือด

“เตือนไว้ด้วยความหวังดี เพื่อนฉันคนไปจับสาว เกือบจะขอแต่งงานแต่ความไปแตกวันเกณท์ทหาร คือไปเจอกันที่นั่น”

“หวานสุดๆ หยิ่งน้องไกลตาไม่มีวันเป็นทหารเกณฑ์ แกลย่ามาใส่ร้าย เขาให้มากเรื่อง นอกเสียจากอยากจะจีบเอง”

“บอกแล้วว่าไม่ชอบผู้หญิงรวย เห็นกระเป๋าก็เขากลือมามะ แข็งตึกได้ ทั้งหลัง”

ไกลตาคันนิบๆ เหมือนลูกนินทา มองกระจกหลังก็เห็นรถของเซนตาม หลังมาติดๆ

“นั่นเขาจะตามเราไปถึงไหนกัน” อามองเห็นเช่นกัน

“แซงไม่ขึ้นอา กลัวตกถนน” ไกลตาหัวเราะตึก “ผู้หญิงขับรถก็งี้แหละ ใจเสาะ”

“ผู้หญิงที่ไหน อาหมายถึงเซน ขับตามหลังมานั่นไง”

“นั่นแหละอา พี่เซนคือสาวหล่อ ตาพยายามบอกตั้งนานไม่ฟัง”

“ฮ่า จิงเหรอ” อาตาค้าง “ก็นี่กว่าพูดเล่น แล้วตารู้ได้ไง”

“ป้าชายสัมตำที่วัดแกบอก เขารู้กันทั้งวัด”

“ตาย ตาย ตาย ดูไม่รู้เลยนะนั่น นมตัมก็ไม่มี ผู้หญิงมันต้องมี สะโพก นี่ชะลูดเหมือนต้นมะพร้าว”

“สมัยนี้เขาทำกันได้ที่ตัวอา อย่าว่าแต่นม เสียงห้าวเพราะฮอร์โมน สะโพกตัดทิ้งได้”

“แต่เขาหล่อจริงนะรายนี้ พี่ชายทำอะไรไม่ได้ มันเหลือเชื่อจริงๆ” อาจู้ปาก “นี่อาคงต้องปรึกษาเขาดูแล้วนะว่าไปทำที่ไหน”

“ห้ามขาดเลยนะอา ดีไม่ดีอาจจะเสียสมาชิกไปอีกหนึ่ง ยิ่งไม่ค่อยจะมีตอนนี้ พี่เซนเขาคงไม่ยอมมาให้ใครรู้ก็ได้”

“รู้ได้ไง อาไม่เห็นต้องปิดใคร”

“เพราะอาปิดไม่มิดใจ แต่พี่เซนนี่เขาปิดมิด มีใครสงสัยมั่ง ตาว่าเขาเป็นผู้ชายเต็มตัวไปแล้ว”

“ไม่รู้ละ อาต้องหาทางเอาความจริงให้ได้ ว่าเขาผ่าตัดที่ไหน มีชั้นตอนยังงัย อาว่าเขาเข้าใจ อย่างน้อยเขากับอาต้องมีจุดเริ่มต้นเหมือนกัน นั่นคือเบือซิบเป้งเลยต้องมาเกิดเป็นผู้หญิง ทำอะไรก็ไม่ก้าวหน้า ถูกเหยียบ

ถูกยำ งามหน่อยมีผู้นำที่เป็นผู้หญิงก็คนในโลกนี้ มันศตวรรษที่เท่าไรหว่าเข้าไปแล้ว”

“ผู้หญิงอยู่ข้างหลังไงอา”

“ไม่เอา...ไปอยู่มันทำไมข้างหลัง มันต้องถือธงนำหน้าเหมือนแม่ไม”

“ต้องรอให้ผู้ชายเตียงก่อน อย่าไปอิจฉาใครเลย เตียงเมื่อไหร่เราล้มทับทันที วันของเรามันต้องมา อาจะไปใจร้อนทำไม”

“ไม่รู้ ทนไม่ไหว ทนย่ำสถานะอยู่กับที่ไม่ไหว ต้องหาทางจับเข้าคุยกับน้องเซนให้ได้ เป็นไงเป็นกัน”

อาเลี้ยวรถเข้าจอดในสวนกว้างเนื้อที่หลายเอเคอร์ สวนที่อาซื้อเอาไว้ จอดมอเตอร์โฮมโดยเฉพาะ อาขายบ้านที่มีอยู่เพื่อซื้อรถเอาไว้ท่องเที่ยวเวลาเดินทางไกลความที่เหงาเพราะตัวคนเดียวอาจรับหลอนมาอยู่ด้วย เพื่อเริ่มก่อตั้งพรรคการเมือง อามีเงินมหาศาลจากสต็อคก้วยเต็วเร็วที่ตอนนี้กำลังบูมไปทั่วโลก...

* * *

เป็นคืนที่ชนากับเซนประชุมกันเครียดเกี่ยวกับการก่อตั้งพรรค

“ยังไม่มีแม้กระทั่งชื่อพรรค” ชนាប់นอบ

“ก็พรรคอะไรก็ได้ที่ต้องมีคำว่าอิสระเสรีอยู่ด้วย อาเค้าก็ปูทางมาให้ตั้งเยอะแล้ว อีกอย่างเราก็เห็นด้วยกับนโยบายหลักหลายอย่าง แต่เสริมนโยบายลูกเข้าไป อาพูดถูกที่ว่ามันเป็นโลกเสรี ทุกอย่างต้องมีอิสระเสรี”

“ถ้างั้นนโยบายของเราต้องหาทางให้โลกนี้ไร้เส้นเขตแดนให้มากที่สุด คำว่าโลกไร้พรมแดนจะต้องไม่ใช่แค่คำพูดลอยๆ” ชนพยักหน้าหงิก “คือเราควรเดินทางไปได้รอบโลกโดยไม่ต้องมีวีซ่าอีกต่อไปแล้ว ใครใคร่ไปไหนไป ใครใคร่อยู่ อยู่ นั่นคืออิสระเสรีในการใช้ชีวิต”

“ทั้งว่าดี คนเหมือนกันมากันเขตแดนกันเพื่ออะไร สัตว์ในป่ามันยังไม่เคยมีเส้นกันเขตแดนเลย” เซนเห็นด้วย “ถึงเวลาแล้วน้ำเลี้ยงฝนมันก็จะเดินทางไปหาที่อยู่ใหม่ นกก็บินข้ามฟ้าไม่ต้องมีพรมแดน ไม่ต้องมีด่านตรวจ โลกของมันฟรีใหม่ละ”

“คนเรายังโง่ดักดานและเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว รับรองว่านโยบายของพรรคเราคงจะสนับสนุนเต็มร้อย เพราะในปัจจุบันมีคนแก่ชาวเม็กซิกันลี้ภัยไปใช้ชีวิตสุขสบายอย่างไม่ถูกต้องตามกฎหมายอยู่ทั่วโลก”

“นั่นเต็มเข้าไปในนโยบาย” เซนจดยิก “จะต้องเห็นด้วยกับเรา ต่อไปก็คือเรื่องน้ำมันฟรี...”

“มันจะฟรีไปได้ยังไงน้ำมัน...แค่จะลดราคายังทำไม่ได้ อย่าตั้งนโยบายแหกตาประชาชน จะโดนตีบ้ง่ายๆ” ชนาซัด

“ทำไมจะฟรีไม่ได้ อย่าลืมว่าเรามีน้ำมันมากที่สุดในโลกในระดับต้นๆ รัฐบาลออกมาแจกฟรีก่อนที่รถไฟฟ้าจะตีตลาดโลก เพราะน้ำมันจะเลิกใช้กันในอีกไม่กี่ชั่วโมงให้ฟรีก็ยังไม่เอา คนอาหารบออาจจะต้องไปซื้ออูฐเหมือนเดิม และใช้ชีวิตสุขสบายเหมือนเดิม จะไม่มีสงครามบับบอคอแตกตีกันจนไม่รู้ใครเป็นใครเช่นทุกวันนี้ เริ่มต้นมาจากนโยบายน้ำมันฟรีจากเมกา ที่ทำให้ทุกชาติขายน้ำมันไม่ได้อีกต่อไปแล้ว”

“อืมม...น่าจะเอาเข้าไปถกเถียงกันในห้องประชุมใหญ่...”

“ที่มีคนแค่สี่คน...”

“คะแนนสามในสี่คือผ่าน...แล้วมีไรอีก รีบคิดมา” ชนาจดยิก

“ในโลกเสรีไม่ใช่แต่คนเท่านั้นที่ฟรี สัตว์ทุกประเภทก็ต้องบอรับฟรีด้วย นั่นคือจะไม่มีสัตว์ในสวนสัตว์อีกต่อไปแล้ว การเอาสัตว์มากักขังทรมานแทนการให้พวกเค้ามีชีวิตอย่างอิสระเสรีเป็นการละเมิดสิทธิสัตว์ชนอย่างไม่น่าให้อภัย ไหนจะการเอาสัตว์มากักขังเพื่อเป็นอาหารอีก”

“อันนี้อาจจะไม่ผ่าน คนเม็กซิกันไม่ใช่คนอินเดียนจะได้เคี้ยวเอื้องเป็นอาหาร” ชนาซัด

“ถมไปคนเม็กซิกันที่ไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไปเพื่อหลีกเลี่ยงสารพิษและฮอร์โมนที่ก่อให้เกิดมะเร็ง แกจะมารู้ดีกว่าฉันได้ใจ ไช้ไก่ตามฟาร์มก็ไม่มีใครกินแล้ว นอกจากไข่จากไก่ที่มีเสรีเที่ยวเดินเตะปีกได้ตามใจชอบ”

“ฉันให้อาทอมตัดสินใจเอาเองเรื่องนี้ อย่าลืมว่านโยบายผิดพลาดอันเดียวจะทำให้พรรคเราไม่ได้ผู้ใดเกิดกับเขา พรรคการเมืองมันมีเป็นร้อย